

«Եկե՛ք ինձի, բոլոր յոզնած ու բեռնաորուածներ...»
Մասթէնու 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հունիս, 2022թ.,
N6 (138)

Լույս է տեսնում 2009թ.
մայիսից

Չա՛նք արեք մեղ դռնից մերս մտնել

Ի՞նչ է մշահակում Հիսուսի ետևից քայլել

Մենք ի՞նչ գանձեր ենք դիզել երկնքում

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հունիս, 2022թ., №6 (138),
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Ջանք արեք նեղ դռնից ներս մտնել.....	1
Փոքրիկ Մերիիս վկայությունը.....	3
Ի՞նչ է նշանակում Հիսուսի ետևից քայլել.....	4
Հրաշագործ թերթիկը.....	8
Սարգիսի ձեռքերը.....	9
Փոքրիկ Կարոլինան.....	11
Կոտրված հավկիթները.....	13
Մենք ի՞նչ գանձեր ենք դիզել երկնքում.....	14
Վկայություն.....	15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, մվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

Ջա՛նք արեք նեղ դռնից ներս մտնել

«Ասկէ ետև մէկը զիս թող չը-
յոգնեցնէ. վասն զի ես Տէր Յիսուսի
վերքի նշանները իմ մարմնիս վրայ
կը կրեմ» (Գաղ. 6.17):

Եթէ դու Հիսուսի հարսն ես, Իր
վերքի նշանները պիտի կրես: Ինչ է
դա:

«Եւ անոր պիտի ըստի, Ձեռքե-
րուդ մէջ այս վերքերը ի՛նչ են. Ու
անիկա պիտի ըսէ, Ասոնք իմ բարե-
կամանքուս տակը մէջ ընդունած
վերքերս են» (Ջաք. 13.6):

Կան մարդիկ, որ չեն սիրում
կրել այս վերքերը, փախչում են դը-
րանք կրելուց: Այդ վերքերը քեզ «օ-
ժիտ է»՝ երկինք մտնելու, սիրելի
հարս: Քեզ պիտի վերք հասցնի քո
բարեկամը, քո եղբայրը, քույրը. այ
սա է դժվար տանելը: Բայց նեղ
դուռ մտնող մարդը պիտի կրի վեր-
քերը:

«Վասն զի թշնամին չէր զիս
նախատողը, որ համբերէի. Կամ
ատողը չէր իմ վրաս հպարտացո-
ղը, որ անկէ պահուէի. Հապա դուն
ով մարդ, իմ հավասարս, Իմ
ընկերս ու ճանչուորս, Ար իրարու
հետ անոյշ խօսակցութիւն կ'ընէ-
ինք, Ու բազմութեան հետ Աստու-
ծոյ տունը կ'երթայինք» (Մաղմ. 55.
12-14):

Այ սրանք են նեղ դռնով մըտ-
նողները: Հոգևոր մարդը այսպէս է
մտածում.

«Արդարք թող զիս զարնէ, այն
ողորմութիւն է. Եւ զիս յանդիմանէ,
այն գլխու իւղ է. Իմ գլուխս չմերժէ
զանիկա. Վասն զի անոնց նեղու-
թիւններուն մէջ ալ պիտի աղօթեմ»
(Մաղմ. 141:5):

Այսօր քիչ մարդիկ են սրանք
սիրում, դրա համար էլ «քէրը կը-
գտնեն»: Քրոջդ, եղբորդ հասցրած
վերքերը չկրեցիր, դու ո՛չ «օժիտ»
կտանես հետդ, ո՛չ նեղ դուռ կ'մըտ-
նես, ո՛չ էլ կ'վայելես այն, ինչ քա-
րոզվում է: Ուզում եմ ասել՝ սիրէք
ձեզ հանդիմանողին, օրհնէք ձեզ
զարնողին: Կարող է անգամ քո հո-
վիվը քեզ զարնի: Աբրահամը չէր
ուզում Հազարին տնից դուրս հա-
նել, բայց Աստված ասաց՝ դու՛րս
հանիր...: Հազարին դուրս է հա-
նում, բայց ո՛նց. այդքան հարըս-
տության մէջ ընդամենը մի երկու
օրվա հաց ու ջուր է տալիս ու որդու
հետ դուրս հանում տնից անա-
պատ. սա զարնել չէ: Ծարավից
մեռնող որդու մահը չտեսնելու հա-
մար Հազարը իրենից հեռու է թող-
նում որդուն, ու երկուսն էլ ողբում
ու լացում են: Եվ նրանց աչքերը
բացվում են միայն այն ժամանակ,
երբ յուրը իջնում է երկնքից. նը-
րանք տեսնում են ջրհորը:

Երբ քո քույրը կամ եղբայրը
քեզ զարնի, այդ վերքերը կրես, հո-
գուդ աչքերը կբացվեն, կյանքի

աղբյուրը կտեսնես քո մեջ: Ինչքան քեզ զարնեն, այնքան քո լուրը կշատանա: Այսօր այս բանը շատերը չեն հասկանում: Հովսեփին ինչ արեցին եղբայրները, բայց Հովսեփն ասաց՝ իմ տառապանքիս երկրում Աստված արեցրեց զիս: Կարդացեք **Ողբ Երեմիա 3:1-18**

խոսքերը: Այս տառապանքներից, վերքերից հետո էլ մարգարեն չի հուսահատվում. *«Իմ հոգիս ըսաւ, Տէրը իմ բաժինս է, այս պատճառաւ անոր պիտի յուսամ»* (Երեմիա 3:24): Տառապանքի մեջ գտավ Քրիստոսին:

Մի վախեցիր հոգու տառապանքից: Տառապում ես, որ մեռնի քո ես-ը, կոտորվի քո զորությունը, որ հոգիդ աղաղակի՝ դու իմ բաժինն ես հավիտյան, որ վայելես այն, ինչը չես վայելել երբեք: Դրա համար այդ ճանապարհը պիտի անցնես՝ Գաղգաղա - Բեթել - Երիքով - Հորդանան - հափշտակություն:

Գաղգաղան Գողգոթան է. Գողգոթայով պիտի անցնես, որ ներսդ դառնա Բեթել՝ Աստծո տուն: Քանի դեռ քո ներսը Բեթել չէ, քո Երիքովը՝ մարմնի կյանքը, չի հաղթվի: Միայն ներսդ Բեթել դառնալու դեպքում Երիքովդ՝ մարմինդ, կբարավի, հիմքից կքանդվի: Եվ դրանից հետո միայն կարող ես մտնել Հորդանան: Մտնում ես հոգու աշխարհ և հոգու աշխարհում սպասում ես Տիրոջը, սպասում հափշտակությանը: Երանի մարդը այս հավատքով ապրի: Հիսուսը ասում է՝ ուզում ես իմ ետևից գալ, ուրեմն անձդ ուրացիր, խանդ վերցրու ու

արի՛ իմ ետևից: Սա լուրն էնք, բայց... Ինչ անձ ուրանալ. մտքովն էլ չի անցկացնում, թե ինչ է անձ ուրանալը: Չի հասկանում, քանի որ իր անձի վրա լուրջ վստահություն ունի, իր անձը խիստ կարևորում է, ու չի հասկանում, որ հենց իր անձն է իրեն խանգարողը: Բայց պիտի ուրանաս, պիտի խաչը հանես, որ Քրիստոսին գտնես: Պատերազմը պիտի այդտեղից սկսել: Եթե դու Հիսուսի ետևից ես գնում, Հիսուսն էլ քո առջևից է գնում. ուստի նայի՛ր, թե ինչ է անում Հիսուսը քո առջևից գնալիս:

«Ես քու առջևեդ պիտի երթամ, եւ խորտուբորտ տեղերը պիտի շիտկեմ. Պղնձէ դռները պիտի փռէրեմ, Ու երկայթէ նիգերը պիտի կոտորտեմ. Եւ ձեզի խաւարի մէջ ծածկուած գանձերը, Ու պահուած հարստութիւնները պիտի տամ, Որպէս զի գիտնաս թէ ես եմ Տէրը, Իսրայէլի Աստուածը, որ քեզ քու անունովդ կը կանչեմ» (Եսայա 45.2-3):

Ուշադրություն դարձնենք. մի ժամանակ Հագարին Տերը ու՛մ անունով էր կանչում՝ «Մառայի աղախին Հագար», բայց եկավ ժամանակ նույն հրեշտակը կանչեց՝ Հագար: **Եսայա 52.12**-ում կարդում ենք. *«Քանզի ոչ թէ արտորայով պիտի ելլէք, եւ ոչ թէ փախչելով պիտի երթաք. Հսայա Տէրը ձեր առջևէն պիտի երթայ, Ու Իսրայէլի Աստուածը ձեզի թիկնապահ պիտի ըլլայ:* Այսօր մարդկանց թիկնապահները մարդիկ են՝ զենքերով, մարդկային միջոցներով: Բայց իմ ու քո թիկնապահը Տերն է: Խորդուբորդ տեղերից մի վախեցիր. Տերն

է շիտկելու, քեզ խանգարող ամեն բանը Տերն է փշրելու և խավարի մեջ գանձեր է տալու: Իսկ Աստծո տվածը ուրիշ է. ոչ մի բանի հետ համեմատել չի կարելի:

Սիրելիներս, լայն դուռը կյանքի դուռ չէ, այն մահվան դուռ է: Հեռացե՛ք այդ դռնից, մի փախե՛ք նեղ դռնից, ուրախացե՛ք, երբ արդարը կգարնէ ձեզ, բժշկվե՛ք, մի վախեցե՛ք. դժվարությունները նրա համար է, որ մարմինը խեղճանա, ու

հոգին գորանա: «Ուստի որովհետև Քրիստոս մեզի համար չարչարուեցաւ մարմինով, դուք ալ նոյն միտքով զինուորեցեք. վասն զի ան որ մարմինով չարչարուեցաւ, մեղքէն դադարուած է» (1 Պետրոս 4:1): Այդ վերքերը կրե՛ք, որպէսզի «անօժիտ» հարս չմնաք. վերքերը օժիտ է, պիտի տանես հետդ: Այստեղ կրեցիր այդ վերքերը, այնտեղ կստանաս փառահեղ կյանքը:

Պավել Գրիգորյան

Փոքրիկ Մերիխա վկայությունը

Իմ չորրորդ երեխան՝ Մերին, երեք ամսական էր, երբ հիվանդացավ թոքաբորբով:

Բուժման ընթացքում նյարդաբանը նկատել էր, որ երեխան շատ թույլ է, չի ճանաչում մայրիկին, չափից դուրս հանգիստ է, չի լացում: Ուղարկեցին գլխի հետազոտման: Պարզվեց, որ աղջկա միջկիսագնդային ճեղքը լայնացած է. նորման 3 մմ է, իսկ Մերիխա մոտ 7,6 մմ էր, կային նաև նորմայից այլ շեղումներ: Բժիշկը դեղ նշանակեց գլխուղեղի զարգացման համար և մերսումներ՝ մկանային համակարգի զարգացման համար: Նաև ասաց՝ երեք ամիս հետո պետք է ուղարկի վերականգնողական կենտրոն: Ես տխուր ու շատ մտահոգ էի. մտածում էի՝ աղջիկս կմնա հաշմանդամ:

Բայց մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսն իր կենդանի խոսքով ինձ մը-

խիթարեց, երբ կարդում էի **Եսայա 44.1-5** խոսքերը. «Եւ հիմա մտիկ ըրէ, ով իմ ծառաս Յակոբ, Ու դուն, ով իմ ընտրած Իսրայելս: Քեզ ստեղծող և արգանդի մէջ ձևակերպող, Ու քեզի օգնութիւն ընող Տէրը այսպէս կ'ըսէ. Ով իմ ծառաս Յակոբ, Եւ դուն, ով իմ ընտրած Իսրայէլս, մի վախնար. Քանզի ծարաւին վրայ ջուր պիտի թափեմ, Ու անջուր երկրին վրայ հեղեղներ. Քու սերունդիդ վրայ իմ Հոգիս պիտի թափեմ, Եւ քու որդիներուդ վրայ՝ իմ օրհնութիւնս: Ու անոնք իբր թէ խոտերու մէջ, Ջուրի վտակներու քով եղող ուռիներու պէս պիտի բուսնին»:

Հավատում էի, բայց ավելի մեծացավ հավատքս, որ Հիսուս Քրիստոսն է կենդանի Աստվածը և իր ողորմությամբ կբժշկի աղջկա: Իհարկէ, խնդրել էի նաև մեր եկեղեցու ժողովրդին, որ աղոթեն մեզ

համար: Մինչ նյարդաբանի մոտ հերթական հետազոտման գնալը երեխային տարանք ընծայման: Երեք օր հետո գնացինք նյարդաբանի մոտ, սոնոգրաֆիս արեցին և մեծ զարմանքով մեզ ասացին, որ երեխան լիարժեք առողջ է: Ես վը-

կայեցի բժշկին, որ աղջիկս Տիրոջ ողորմությամբ է բժշկվել:

Փառք մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին Իր առատ սիրո և ողորմությունների համար:

Միեր եղբայր, ք.Աբովյան

ԻՆՉ Է ՆՇԱՆԱԿՈՒՄ ՀԻՍՈՒՄԻ ԵՏԵՎԻՑ ՔԱՅԼԵԼ

Միրելիներ, եկեք փորձենք հասկանալ, թե ինչ է նշանակում **«Գնալ Հիսուսի ետևից»**:

Ոմանք երևի կասեն, որ պետք է հավաքույթների գնալ, եկեղեցու անդամ դառնալ, Գիրք կարդալ, աղոթք անել..., մնացածը Աստված գիտի: Ոմանց թվում է, որ այս կյանքում Հիսուսը երջանկություն ու հաջողություն պիտի բերի, դրա համար պետք է գնալ եկեղեցի, հետևել որոշակի կանոնների, և այս կյանքում օրհնություն ունենալն ապահովված է: Ոմանք էլ վախենում են դժոխքից, այդ պատճառով են գնում եկեղեցի: Ինչպես որ աշխարհում մարդիկ ապահովագրում են իրենց կյանքը, ունեցվածքը, մեքենաները, այնպես էլ ոմանց համար եկեղեցի գնալը դժոխքից խուսափելու ապահովագրությունն է: Ոմանց էլ դուր են գալիս Հիսուսի մտքերը, մտածում են. «Գնանք հավաքույթի, որ այդ իմաստուն խոս-

քերը լսենք, բայց այս կյանքն էլ վատ չէ, այս կյանքն էլ վայելենք»:

Այս հարցի պատասխանը Աստված շատ հստակ է տվել, այնպես որ խույս տալու հնարավորություն չունենաք. դա կարդում ենք **Ղուկասի** ավետարան **9.57-62**-ում. «Ու երբ անոնք ճամբան կ'երթային, մեկը ըսաւ անոր. **Տէր, քու ետևէդ գամ՝ ուր որ երթաս: Եւ Յիսուս ըսաւ անոր, Աղուէսները որջեր ունին, ու երկինքի թռչունները՝ բոյներ, բայց Որդին մարդոյ տեղ մը չունի, ուր իր գլուխը դնէ: Ուրիշի մըն ալ ըսաւ, Եկուր իմ ետևէս. ան ալ ըսաւ, Տէր, ինծի հրաման տուր որ առաջ երթամ իմ հայրս թաղեմ: Յիսուս ըսաւ անոր, Թող տուր մեռելներուն որ թաղեն իրենց մեռելները, բայց դուն գնա Աստուծոյ թագաւորութիւնը քարոզէ: Ուրիշ մըն ալ ըսաւ, Տէր, ես քու ետևէդ պիտի գամ, բայց ինծի հրաման տուր որ առաջ իմ տանս մէջ**

եղողներուն հրաժարական ողջոյն տամ: Յիսուս ըսաւ անոր, Ոչ մէկը որ ձեռքը մաճին վրայ կը դնէ ու ետին կը նայի, Աստուծոյ թագաւորութեանը յարմար է»: Այստեղ տեսնում ենք, որ Հիսուսին հանդիպում են երեք անձ, և այդ երեքից յուրաքանչյուրն իր պատկերացումն ունէր Հիսուսի ետևից գնալու ու Աստուծոյ արքայութեան մասին:

Հիսուսն հենց սկզբից հայտարարեց. «Ապաշխարէք, վասն զի Աստուծոյ թագաւորութիւնը մոտեցած է»: Սա հրեաների համար շատ ուրախալի լուր էր, քանի որ այն ոչ միայն նշանակում էր Հռոմեական կայսրութեան լծից ազատում, այլ նաև անսահման մեծ իշխանութեան տիրապետում, քանի որ հին ուխտում գրված էր, որ բոլոր ազգերը պիտի գան Երուսաղէմ՝ երկրպագելու Արարիչ Աստծուն: Եվ ահա Տիրոջը մոտենում են երեք հրեաներ և Նրան հետևելու ցանկություն հայտնում: Բայց ի՞նչ է պատասխանում Հիսուսը. «Եւ Յիսուս ըսաւ անոր, Աղուէսները որջեր ունին, ու երկինքի թռչունները՝ բոյներ, բայց Որդին մարդոյ տեղ մը չունի, ուր իր գլուխը դնէ»:

Այսօր բազում կուսակցություններ կան, և եթէ կուսակցություն փնտրող մարդն իմանա, թէ ընտրությունների արդյունքում ո՞ր կուսակցությունն է հաղթանակ տանելու, նա կցանկանա հարել այդ կուսակցությանը: Որովհետև ընտրություններից հետո նրա համար մեծ հնարավորությունների ասպարեզ պիտի բացվի: Հիսուսը նման ակնկալիքներով Իրեն մոտեցած

մարդկանց ասում է. «Աղուէսները որջեր ունին, ու երկինքի թռչունները՝ բոյներ, բայց Որդին մարդոյ տեղ մը չունի, ուր իր գլուխը դնէ»: Իսկ ի՞նչ է ուզում հասկացնել Հիսուսն այս խոսքերով. «Ինձ ճիշտ հասկացեք, Ես գլուխ դնելու տեղ չունեմ, Ես նրա համար չեմ եկել աշխարհ, որ ձեր սրտերի ցանկություններն իրականացնեմ: Դուք էլ հասկացեք, թէ ինչի համար եք գալիս Իմ ետևից»: Այս մարդկանց Նա միանգամից տալիս է լիարժեք պատասխան. «Եթէ ինչ-որ պաշտոն եք փնտրում կամ այս աշխարհի բարիքներն ու հաջողությունները, ապա սխալ տեղ եք եկել. ես դրա համար չեմ եկել»:

Հետագայում մենք տեսնում ենք, որ Հիսուսին խաչը հանեցին, Իր ետևից գնացող բոլոր աշակերտներին սպանեցին, միայն Հովհաննէսն իր մահով մահացավ, այն էլ աքսորավայրում:

Եթէ դատենք այս աշխարհի տրամաբանությամբ, Հիսուսին հետևելը այնքան էլ շահավետ բան չէր: Կարող է մենք էլ այդ մարդկանց նման ինչ-որ սպասումներ ու ակնկալիքներ ունենք եկեղեցուց (գուցէ մեզ օգնություն տան, կամ բիզնեսիս ընթացքը լավանա...: Իհարկէ, Աստված կարող է մեզ օրհնել, և մենք հաջողություններ ունենանք...): Եթէ այդպիսի ակնկալիքներով եք գալիս, ապա իմացեք, որ եկեղեցին այն տեղը չէ, ուր պիտի գնայիք: Իրականում Հիսուսը բոլորովին այլ բան ասաց Իր ետևից գնացողների համար. «Այս աշխարհում դժվարություններ կու-

նենաք, բայց քաջասիրտ եղեք, ես հաղթեցի աշխարհին»:

Խնդրում եմ՝ ինձ ճիշտ հասկացեք, Աստված կարող է օրհնել ձեր ձեռքի գործն էլ, ձեր բիզնեսն էլ, եթե դուք այն վարեք Աստծո տված պատվիրանների համեմատ: Չխաբեք, չշահագործեք, ջանասեր լինեք ձեր բոլոր գործերում... Առակաց գրքում շատ խրատներ կան: Եթե այդ խրատները պահեք, հնարավոր է շատ օրհնություններ ունենաք, բայց դա ամենակարևորը չէ: Դուք հավաքույթի չեք գալիս, որ «տաշտից հացը չպակասի ու սափորից՝ յուղը», այլ մի ավելի վեհ ու հրաշալի բանի համար: Նույն **Ղուկասի** ավետարանի **9:23-24**-ում Տեղըն ասում է. *«Եւ ամէնուն կ'ըսէր, Եթէ մէկը կ'ուզէ իմ ետևէս գալ, թող իր անձը ուրանայ, և ամէն օր իր խաչը վերցնէ, ու իմ ետևէս գայ: Վասն զի ով որ կ'ուզէ իր անձը ապրեցնել, պիտի կորսնցնէ զանկաւ. և ով որ ինծի համար իր անձը կորսնցնէ, պիտի գտնի»:* Հիսուսը երկնաորայն էր խոսում այդ մասին, Նա շատ ուղիղ էր ասում. եթե ինչ-որ մեկը ուզում է Իմ ետևից գալ, ապա թող իր անձը ուրանա, իր խաչը վերցնի և իմ ետևից գա:

Շատ մարդիկ «խաչը վերցնել»-ը սխալ են հասկանում. խաչը մահապարտության հետ համաձայնության նշանն է: Երբ Տիրոջը տանում էին Գողգոթա, խաչը դրեցին Նրա մեջքին: Նա վերցրեց Իր խաչն ու անտրտունջ գնաց մահանալու:

Նորից անդրադառնանք **Ղուկաս 9.57-62**-ին: Հեռաքրքիրն այն է այս հատվածում, որ Հիսուսն

Ինքը կանչեց այդ անձնավորությանը, բայց վերջինս թույլտվություն է խնդրում Հիսուսից, որ գնա իր հորը թաղի: Երբ այս հատվածը կարդում ես, թվում է, թե այստեղ մի բան այն չէ, ինչ է նշանակում *«Թող տուր մեռելներուն որ թաղեն իրենց մեռելները»:* Հրեաների մոտ թաղման արարողությունը մեր արարողությունների նման չէր: Հրեաները մեռած մարդուն նույն օրն էլ պետք է թաղեին (դա կախված էր եղանակային պայմաններից): Նույնիսկ Հիսուսի դեպքում էլ գնացին Պիղատոսին խնդրեցին, որ թույլ տա Տիրոջ մարմինը թաղելու, որովհետև հաջորդ օրը Ջատկի շաբաթն էր, և նրանք չէին կարող այդ գործով զբաղվել: Հիմա երբ այս անձնավորությունն ասում է՝ գնամ հորս թաղեմ, չի նշանակում, որ իր հայրը մեռել էր, ու ինքը պիտի գրնար նրան թաղելու: Եթե նրա հայրը մահացած լիներ, ուրեմն նա այդ պահին թաղման արարողության մեջ պիտի լիներ, որովհետև նույն օրը պետք է այդ արարողությունը կատարվեր: Այն ժամանակ այդ արտահայտությունը նշանակում էր. «Սպասեմ, մինչև ստանամ իմ ժառանգությունը»: Այլ կերպ ասած՝ նա Հիսուսին ասում է. *«Սպասիր, ես դեռ գործեր ունեմ անելու, կվերջացնեմ, հետո նոր կգամ»:* Հիսուսի պատասխանը բավականին կոպիտ է թվում. *«Թող տուր մեռելներուն որ թաղեն իրենց մեռելները»:* Սակայն Հիսուսի ասածը նաև խիստ դիպուկ էր, որ մարդիկ պետք է տարբերակեն առաջնայինը երկրորդականից: Եվ Հիսուսին հետե-

վելու գործը մեզ համար պետք է առաջնային լինի: Հիսուսի պատասխանից երևում է, որ Տերը նրան շտապ է կանչում: Այսօր մենք կարող ենք լինել այս անձնավորության վիճակում: Արդեն լսել ենք Աստծո խոսքը, մեզ դուր է եկել, հասկանում ենք, որ ճիշտ է, սակայն մեր կյանքում ինչ-ինչ գործեր կան, որոնք կիսատ թողնել չենք կարող, ցանկանում ենք ավարտին հասցնել, նոր միայն գնալ Հիսուսի ետևից: Երբ Տերն ասում է *«Թող տուր մեռելներուն որ թաղեն իրենց մեռելները»*, նշանակում է՝ թող աշխարհը զբաղվի իր գործերով, բայց դու գնա Աստծո արքայությունը ավետելու: Հիսուսի կանչն անհետաձգելի է, որովհետև Նա գիտի, որ այդ գործերին վերջ չի լինելու, մեկը վերջացրի, մյուսն է սկսվելու: Մեր կյանքի գործերի մեջ առաջնությունը պետք է տանք Հիսուսին, որպեսզի մնացած գործերն ընթանան օրհնությունով:

Երրորդ մարդը, որ մոտեցավ Հիսուսին, ասաց. *«Տեր, ես քու ետեւէդ պիտի գամ, բայց ինծի հրաման տուր որ առաջ իմ տանս մէջ եղողներուն հրաժարական ողջոյն տամ»*: Այս երրորդ անձնավորության մոտ վիճակը մի փոքր այլ էր, քանի որ նա արդեն որոշել էր, որ պետք է գնար Հիսուսի ետևից: Առաջին հայացքից թվում է, թե նա վատ բան չի ասում. *«Ես արդեն որոշել եմ, ես գալիս եմ Զո ետևից, միայն թե թույլ տուր գնամ իմ ընտանիքին հրաժեշտ տամ»*: Բայց Հիսուսի պատասխանը բացահայ-

տում է այդ մարդու իրական շարժառիթը, նրա սրտի դրդապատճառը. *«Ոչ մէկը որ ձեռքը մաքին վրայ կը դնէ ու ետին կը նայի, Աստուծոյ թագաւորութեանը յարմար է»*: Նախկինում հողը վարելու համար խոփը, որը փխրեցնում էր հողը ու ակոսներ բացում, ամրացնում էին փայտից պատրաստված մաճին, և վար անողը երբ ձեռքը դնում էր մաճին, ամբողջ ուշքն ու միտքը մաճի աշխատանքին պետք է ուղղած լիներ, որպեսզի ակոսը թեք չգնար, ու վարն իր արդյունքը լիարժեք տար: Հիսուսի ասածը դրան էր վերաբերում, այսինքն՝ ով իրեն նշվիրում է Աստծո թագավորությունը ավետելու գործին, ետ չպետք է նայի, որովհետև գործը կավերվի: Մեկ այլ տեղ ասում է *«այդպիսի մարդը արժան չէ»*: Ինչու՞ արժանի չէ, որովհետև Աստծո ետևից գնացող մարդը իր սրտում երկակի սկզբունքներ, երկակի չափանիշներ չպիտի ունենա: Մի կողմից որոշել է Հիսուսի ետևից գնալ, մյուս կողմից դեռ աշխարհն է ձգում:

Եթե դու արդեն հավատացել ես, որոշել ես Հիսուսի ետևից գնալ, կամ գուցե արդեն եկեղեցու անդամ ես, նայիր քո սրտին և տես, թե ինչ սպասումներ ունես դու Հիսուսից: Թեպետ Աստծուն հետևելը գին ունի, որն էլ ներկայացվում է ամենաառաջին ու ամենամեծ պատվիրանով. *«...քու տեր Աստուածդ քու բոլոր սրտովդ, բոլոր հոգւովդ ու բոլոր գորութիւնովդ սիրես»* (Բ Օրին. 6.4): Մենք պետք է հասկանանք, որ հոգևոր կյանքը կես-

կես կամ խառնուրդ չի լինում, հոգևոր կյանքը մարդուց ամբողջական նվիրում է պահանջում: Թեպետ Հիսուսն ասաց, որ այս աշխարհի մեջ նեղություններ պիտի ունենանք, բայց նաև ասաց. «...քաջասիրտ եղեք, ես հաղթեցի աշխարհին»: Եվ քանի որ մենք թողնում ենք ամեն բան, մեր խաչն ամեն օր վերցնում ու նրա ետևից ենք գնում, Նա մեզ համար վարձք է պատրաստել: **Ա. Կորնթ. 2:9**-ում կարդում ենք. «Այն բաները որ աչք չէ տեսել և ականջ չէ լսել եւ որոնք մարդու սրտին մեջ չեն ինկել, Աստուած գիտեւ սիրողներուն պատ-

րաստեց»: Աստված շատ ավելի մեծ ու հրաշալի բաներ է պատրաստել մեզ համար, քան մենք կարող ենք պատկերացնել: Եվ հիմա երբ այս ամենը մենք գիտենք, պետք է ընտրենք երկնայինը, որովհետև ուրիշ ճանապարհ չկա, քանի որ ինչ գոհողության էլ որ մենք գնանք, ոչինչ է այն վարձատրության դիմաց, որ Աստված է պատրաստել մեզ համար: «Վասն զի ես այսպէս կը դատեմ որ այս ժամանակին չարչարանքները բան մը չեն գալու փառքին քով՝ որ մեզի պիտի յայտնուի» (**Հռով. 8:18**):

Արտակ Ամիրբեկյան

Հրաշագործ թերթիկը

Երիտասարդ անգլիացի սպան երկար ժամանակով Հընդկաստան պիտի գնար: Տանից դուրս գալուց առաջ հավատացյալ մայրը մի տոպրակ հոգևոր թերթիկ է տալիս նրան, որ տարածի: Տղան խոստանում է, որ կբաժանի դրանք, սակայն մոռանում է մոր կամքը կատարել: Տարիներ հետո, երբ տուն պիտի վերադառնար, հագուստները տեղավորելու ժամանակ իր զինվորական պայուսակի մեջ տեսնելով այդ մոռացված թերթիկները՝ վերցնում է դրանք և ծովեզերքի մոտ օդ նետում: Քամին ցրում է դրանք:

Տարիներ անց այս սպան ճամփորդության է դուրս գալիս և նավի մեջ ոգելից խմիչքներ խմելով

ու թղթախաղով է վատնում իր ժամանակը:

Այնտեղ գտնվող հավատացյալ մի զինվորական, տեսնելով նրա մեղսալից կյանքն ու տխուր վիճակը, մի կողմ է կանչում նրան և սկսում պատմել, թե ինչպես է ինքը փրկվել: Ասում է, որ ժամանակին Հնդկաստան է գնացել առևտրական ճամփորդության, սակայն գործերն անհաջող են ընթացել, ինքը սնանկացել է և որոշել է վերջ տալ կյանքին: Վերցնելով ատրճանակը՝ նավից ծովեզերք է իջել, որ իր մտադրությունն իրագործի: Ու մինչ կիրազործեր մտադրությունը՝ քայլել է ծովեզերքով, մի թղթի կտոր օդում խաղալով եկել ու կպել է սրբունքներին: Նա վերցրել է թեր-

թիկը և կարդացել: Հետո թերթիկը գրպանն է դրել և առ այսօր ամբողջությամբ Աստծուն հանձնվել: Սպան խոստովանում է, որ ինքն է այդ թերթիկները ծովեզերքում շաղ տվել: Հիմա հերթն անձանությանն էր: Նա վկայում է Քրիստոսի մասին ու փրկության միջոց հանդիսանում այս սպայի համար:

Հովիվ Վիլյամսը մեծ եկեղեցու վերակացու էր: Մի ամգամ նա տեղեկացավ, որ մի այրի կին փոքր երեխաների հետ ապրում է մեծ կարիքի մեջ: Նա այցելեց նրանց և տեսավ առանց կերակուրի մնացած, ցրտից կուչ եկած երեխաներին: Այրի կինը խնդրեց աղոթել իրենց համար, բայց հովիվը հրաժարվեց՝ ասելով. «Ես հիմա աղոթելու ժամանակ չունեմ»: Նա շտապ գնաց խանութ, գնեց անհրաժեշտ մթերքները, գնեց նաև ածուխ և այդ ամենը տվեց այրի կնոջը: Երբ բնակարանը ջերմացավ, և երեխաները կուշտ սնվեցին, այդ ժամանակ հովիվն ասաց. «Հիմա կարող եմ աղոթել ձեզ հետ և գոհություն հայտնել Աստծուն գթառաս ձեռքի համար: Նա հոգում է որբնայրիներին»: Ամեն ոք, ով կարող է օգնել մեկին, թող անի այդ բանը և ուրախանա, որ Աստված պատասխանում է ինչ որ մեկի աղոթքին իր միջոցով:

ՍԱՐԳԻՍԻ ՁԵՌՔԵՐՈՆ

Մարգիսը միայնակ նստել և նայում էր խաղացող երեխաներին: Աստվածաշնչյան դրպրոց հաճախող մյուս երեխաները սիրում էին խաղալ դասամիջոցների ժամանակ: Հոգատար ուսուցչուհին, մոտենալով Սարգիսին, հարցրեց.

- Սարգիս, չե՞ս ուզում այս խաղիկն մասնակցել: Սարգիսը դառնացած էր: Մի քանի րոպե լռելուց հետո վեր կացավ և սկսեց հեռանալ:

- Ների՛ր, ես չգիտեի, որ չխաղալու պատճառ ունես:

Տղան վիրավորված աչքերով նայեց ուսուցչուհու դեմքին:

- Չե՞ք նկատել, որ աշխատում եմ ձեռքս միշտ գրպանումս պահել:

- Շատ եմ ամիստում, որ ձեռքդ ցավեցրել ես:

Երբ նա աջ ձեռքը գրպանից հանեց, ուսուցչուհին ցնցվեց: Նա մատներ չունեւ: Մատները նման էին փոքրիկ գնդիկների, իսկ ձախ ձեռքը նման էր փոքրիկ երեխայի ձեռքի: Դա էլ մյուս գրպանում էր պահում:

- Ես այսպես եմ ծնվել, - ասաց Սարգիսն արհամարհանքով, - և քո սովորեցրած դասերն էլ չեմ սիրում, քանի որ Աստված ինձ այսպես է ստեղծել, ես ատում եմ Աստծուն: Ես չեմ կարող խաղալ ուրիշների հետ:

Ուսուցչուհու սիրտը ուժգին տրոփում էր: Աչքերը լցվեցին ար-

ցունքներով: Հանկարծ զգաց, որ անօգնական է, և որ Սարգիսն իր օգնության կարիքն ունի: Սարգիսը մեղմորեն շարունակեց.

- Ես չեմ մեղադրում այն տղաներին, ովքեր չեն ուզում բռնել ձեռքս, երբ խաղերի ժամանակ շրջան ենք կազմում: Ոչ ոք չի ուզում ինձ դիպչել: Ուսուցչուհին իր ձեռքերի մեջ վերցրեց տղայի «այլանդակ» ձեռքը:

- Սարգիս, երբեմն մտածե՛լ ես այն հրաշալի բաների մասին, որ Աստված Իր ձեռքերով է պատրաստել: Հիմա Տեր Հիսուս Քրիստոսը Հոր աջ կողմում նստած է: Նրա մարմնին կան այն սպիները, որոնք ստացել է, երբ գամվել է խաչին: Սարգիս, գիտե՛ս, թե Նա ինչու խաչվեց. որովհետև ես և դու Աստծուց հավիտյան բաժանված էինք լինելու: Հիսուսը քեզ այնքան սիրեց, որ մահացավ քո փոխարեն: Կա երկու ճշմարտություն, որոնց մասին պետք է մտածես: Առաջին՝ Աստված ուզում է բռնել քո ձեռքը, երկրորդ՝ Նա կամենում է, որ դու Իր ձեռքերի մեջ ապահով լինես:

- Իմ կարծիքով, ես Աստծո կարիքն ավելի շատ ունեմ, քան մյուս տղաները, - ասաց Սարգիսը:

Հաջորդ օրը բոլոր տղաները տվորեցին **Հովհաննու 5:24** համարը. «Ճշմարիտ, ճշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի թե՛ Ան որ իմ խօսքս մոտիկ կ'ընէ, և կը հավատայ անոր որ զիս ղրկեց, յախտենական կեանք ունի, ու

դատապարտության տակ չիյնար, հապա մահուանէ դէպ ի կեանք անցած է»: Ուսուցչուհին գետնին երկու մեծ շրջան գծեց: Մեկի մեջ գրեց «Կյանք», իսկ մյուսի մեջ՝ «Մահ» բառերը: Տղաները հերթով կանգնում էին «Մահ» կոչվող շրջանակի մեջ և համարն արտասանելուց հետո՝ ցատկում «Կյանք» կոչվող շրջանակի մեջ: Տասնյակ աշակերտներ, սահուն արտասանելով բառերը, անցան «Կյանք» շրջանակի մեջ, իսկ Սարգիսն անմիջապես կանգնեց «Կյանք» շրջանի մեջ և ասաց.

- Կարիք չկա, որ ես կանգնեմ «Մահ» շրջանակի մեջ, քանի որ երեկ կանգնեցի «Կյանք»-ի մեջ, և Աստված բռնեց իմ ձեռքը: Ես այլևս չեմ ամաչում իմ տեսքից: Եվ ձեռքերը խմբի առջև վեր բարձրացնելով՝ ասաց.

- Եթե ձեզ հետաքրքրում է, ապա տեսե՛ք իմ ձեռքերը: Այլևս ինձ չեք կարող ծաղրել: Երբ կյանքս այստեղ վերջանա, Աստված ինձ նոր ձեռքեր պիտի տա: Մի՛ վախեցե՛ք իմ ձեռքերից և մի՛ ծիծաղե՛ք ինձ վրա: Հետո բարձրացրեց իր մեծ ձեռքը և ասաց.

- Եթե ծիծաղե՛ք ինձ վրա, իմ բռունցքը ձեզ չի հարվածի: Ձեր ծաղրանքներին կարող եմ դիմանալ, ինձ չեք կարող ցավեցնել, քանի որ Աստծո ձեռքերի մեջ եմ:

Բոլորը լուռ էին: Ուսուցչուհին հազիվ էր զսպում արցունքները:

Փոքրիկ Կարոլինան

Մարոլինան հարևան գյուղում հաճախում էր աղոթքաժողովների: Այնտեղ նա տեսնում էր, թե ինչպես են մարդիկ աղոթք անում, ինչպես էր Աստված պատասխանում նրանց աղոթքներին, և շատ էր ուզում, որ իր հայրիկը նույնպես ճանաչի Հիսուսին: Ու մի անգամ դա տեղի ունեցավ...

Մարդիկ դանդաղ դուրս էին գալիս եկեղեցուց, իսկ ոմանք դեռևս կանգնած զրուցում էին նախաարահում: Հովիվը նստարանների միջով անցնելիս տեսավ Կարոլինային՝ տասներկու տարեկան աղջկան՝ ծնկների վրա խոնարհված:

- Չլինի թե քնով է ընկել, - մտածեց հովիվը, - գուցե չգիտի էլ, որ բոլորն արդեն ցրվել են:

Նա մոտեցավ աղջկան և համարյա ուզում էր քնքշորեն դիպչել նրա ուսին, բայց անմիջապես ետ քաշեց ձեռքը՝ նկատելով, որ նրա շուրթերը շարժվում են. նա աղոթք էր անում: Այդ մանուկին քաջալերելու համար բարի սպասավորը մի խոսք մեջբերեց. «*Եվ ամեն ինչ որ աղոթքի մեջ հավատքով խնդրեք, հավատացեք թե պիտի առնեք*» (Մատթ. 21:22):

Կարոլինան նայեց սպասա-

վորի աչքերի մեջ և մեծ հույսով արտասանեց. «Դա ճիշտ է: Աստված Բնքն է դա ասել»: Աղջկա հարցին ի պատասխան՝ հովիվը հանեց Աստվածաշունչը և ևս մեկ անգամ կարդաց այդ խոսքը: Կարոլինան չսպասեց, որ այդ Աստծո մարդը իրեն էլի ինչ-որ բան ասի, այլ պարզապես սկսեց կանչել Աստծուն. «Տեր, իմ հայրիկին եկեղեցի՜ ուղարկիր: Տեր, ուղարկիր իմ հայրիկին այստեղ»: Կես ժամ շարունակ նա անդադար խնդրում էր: Որոշ հավատացյալներ նկատեցին աղոթող աղջկան, նրանք նույնպես ներս մտան սենյակ և սկսեցին աղոթել: Հանկարծ դուռը լայն բացվեց, և ժողովարան ներխուժեց մի մարդ: Նա մոտ վազեց նստարանին, ծունկի իջավ ու բացականչեց. «Բնչ ես ուզում ինձանից...»:

Կարոլինան անչափ ուրախացավ՝ այդպիսի արագ պատասխան ստանալով, իր թաթիկներով գրկեց հորը ու նորից սկսեց աղոթել. «Ո՛հ, Տեր, դարձի՛ բեր իմ հայրիկին»: Շուտով արցունքներ հոսեցին այդ մարդու կոշտացած այտերով: Նա սկսեց աղոթք անել: Հենց այդ պահին հրաշք կատարվեց. Աստծո խաղաղությունը թափանցեց նրա սիրտը:

Երկնային Հայրը պատասխանեց տասներկուամյա աղջկա՝ հավատքով արված աղոթքին, որը նրա սրտում հենց Ինքն էր դրել:

Հայրիկը հետո պատմեց, որ գտնվում էր տնից երեք մղոն հեռավորության վրա, երբ նրան շատ տարօրինակ զգացում տիրեց: Բեռնելով իր սայլը՝ սլացավ դեպի տուն: Կարոլինային չգտնելով՝ նա սայլը բակում թողեց ու վազեց եկեղեցի: Եկեղեցում գրտավ դստերը՝ իր համար ջերմորեն ու հավատքով աղոթք անելիս: Հենց այսպես էլ նա եկավ Քրիստոսին:

Պետք չէ զարմանալ և տարօրինակ ու արտասովոր բան համարել, երբ մեր շուրջը այդպիսի բաներ են տեղի ունենում: Աստվածաշնչում կարդում ենք, որ Դամասկոսում՝ Ուղիղ կոչվող փողոցի տներից մեկում, աղոթք էր անում Տարսնացի Սողոսը: Որքան նա կարիք ուներ ու որքան էր ուզում, որ ինչ-որ մեկը օգներ իրեն: Չնայած նա ամեն ինչ գիտեր, ինչ հրեաներին հարկավոր էր իմանալ Աստծո մասին, սակայն այն, ինչ զգացել էր, տարօրինակ ու անհասկանալի էր նույնիսկ իր համար, և նա օգնության կարիք ուներ: Բայց քրիստոնյաներից ո՞վ կհամարձակվեր Սողոսին օգնել: Չէ՞ որ բոլորը լսել էին, թե ինչպես էր նա բանտ նետում ու սպանում հավատացյալներին:

Հենց դրա համար էլ նա եկել էր Դամասկոս: Բայց երկնային Հայրը տեսնում էր, թե հիմա որքան էր Սողոսը փոխվել: Նա տեսնում ու լսում էր նրա աղոթքները, որոնք արդեն երեք օր էր վեր էին բարձրանում: Եվ նրան ուղարկեց իր ծառային՝ Անանիային: «Նա հիմա աղոթք է անում», - ասաց Տերն Անանիային՝ ուղղելով նրան այնտեղ, ուր պետք է գտներ Սողոսին: Աստծուն ամեն բան հայտնի է՝ և՛ տունը, և՛ փողոցը: Եվ այն օրը, երբ այդ պատգամաբերն աղոթեց Սողոսի համար, Հիսուսի սերը ողողեց Սողոսի սիրտը ու նրա միջից արմատախիլ արեց ողջ չարությունը: Այժմ նրա սիրտը վառվում էր ողջ աշխարհին Հիսուսի մասին պատմելու ցանկությունից: Եվ ոչ մի բան նրան արգելք չդարձավ այդ ցանկությունը կյանքի կոչելու ճանապարհին: Նրան քարկոծեցին, ծեծեցին, նավակծության ենթարկվեց, մենակություն ու նույնիսկ մահ ճաշակեց այդ ավետիսը մարդկանց հասցնելու համար:

Այո, Աստված լսում է աղոթքները, կարևոր չէ՝ դրանք գալիս են Ուղիղ կոչված փողոցի տներից, թե գյուղական եկեղեցուց, դրանք արտասանում են մանկան, թե չափահասի շուրթերը: Կարևոր է միայն մեկ բան. Աստված պատասխանում է անկեղծ աղոթքներին: Ամեն:

Կոտորված հավկիթները

2000-2001 թվականն էր: Արդեն 3-4 տարի հավատքի մեջ էի: Մի կին շուկայի մոտ հավկիթ էր վաճառում, և ես այդ կնոջից հավկիթ գնեցի ու շարժվեցի դեպի կանգառ: Շատ էի շտապում: Մեկն էլ դիմացից շտապելով դեպի ինձ էր գալիս: Ես փորձեցի շրջանցել, բայց չհասցրի: Ծնկով հարվածեց հավկիթների տոպրակին, և մի քանիսը կոտորվեցին: Ես ետ դարձա ու գնացի հավկիթ վաճառող կնոջ մոտ ու ասացի, որ նա մի քանի հավկիթ կոտորված է դրել: Շատ զարմացավ, իհարկե ինձ ոչինչ չասաց և լուռ փոխեց կոտորված հավկիթները ու նոր հավկիթներ դրեց տոպրակի մեջ: Ես ինքնագոհ վերցրի տոպրակը և շարունակեցի ճանապարհ: Քիչ էի հեռացել նրանից, և ներսումս սկսեց մի տագնապ, մի անհանգստություն: Ասեմ ավելին, դիմացից մի հզոր ուժ սկսեց ինձ ետ պահել՝ կասեցնելով քայլերս: Կարծես անկարող էի առաջ շարժվել: Այդ ուժը նման էր դիմացից փչող ուժեղ քամու: Մեծ դժվարությամբ, ամբողջ ճիգերս լարելով պայքարում էի այդ ուժի դեմ՝ ձգտելով առաջ գնալ: Ես՝ անմիտս, այդ պահին հասկացա, որ կատարածս արարքը Տիրոջս հաճելի չէր: Եվ զղջալով ասացի. «Հիտու՛ս ջան, այս հանցանքս խոստովանելու եմ Քո առաջ ու

եղբայրների առաջ»: Եվ Տերը խոսեց հետս. «Ինձ խոստովանեցիր, իսկ այդ կնոջը: Հետո դու նրան երբևէ հանդիպելու ես, որ նրան էլ խոստովանես»: Նույնիսկ այդ խոսքերից էլ ես չսթափվեցի: Փորձեցի նույն դժվարությամբ առաջ գնալ: Բայց Աստված, ինձ սիրելով և խղճալով, նորից կանգնեցրեց: Ուզում էի առաջ գնալ, բայց չէր ստացվում, բոլոր ուժերս կարծես սպառվել էին: Մարմնովս ձգվում էի դեպի առաջ, բայց ոտքերս չէին շարժվում: Զարմանքից շվարել էի: Կարծես թե ամեն մի ոտքս տասը գամով գամված լինեին գետնին: Կատարվեց Երեմիա մարգարեության 10.23 խոսքը. «Գիտեմ, Ով Տեր, թե մարդուն ճամբան իր ձեռքը չէ, քայլող մարդը իր քայլվածքը շտկելու կարող չէ»: Եվ **Առակաց** գրքի **20.24** խոսքը. «Մարդուն քայլերը Տիրոջմեն կկառավարվին: Ուստի մարդը իր ճամբան ինչպես կրնա որոշել»: Փառավորվի Տերս, որ ինձ ետ դարձրեց գործած չարիքս խոստովանելու նաև այդ կնոջը: Ես ետ դարձա արդեն շատ հանգիստ, առանց ուժերս լարելու: Մոտենալով այդ կնոջը՝ ասացի. «Քույրս, ինձ հազար անգամ կներես, մեղավոր եմ քո առաջ: Հավկիթները ես էի կոտորել, բայց ցանկացա մեղքը բարդել քեզ վրա: Ի զարմանս ինձ՝ այդ կինը

նորից լուռ նայեց վրաս և ոչինչ չասաց: Հետո ես հասկացա, որ այդ կնոջ լուռ մնալն էլ էր Տիրոջից: Միրելիներ, ներսս լրիվ խաղաղվեց, քիչ առաջ սրտիս մեջ եղած ահավոր տագնապը իր տեղը զիջեց աննկարագրելի ուրախության: Շնորհակալ եմ, որ Աստված անմիջապես կանխեց և թույլ չտվեց, որ այդ մահաբեր

թույլնը կործաներ ինձ: Շնորհակալ եմ Նրան, որ այդքան շատ է սիրում ինձ, և անդադար խընդրում եմ, որ Աստված իմ սիրտն էլ լցնի այդ նույն սիրով: Հավերժ փառք մեր Տեր Աստծուն: Ամեն:

**Գյուղ Ջովունի
Աշխարհիկ Ավետիսյան**

Մենք ինչ գանձեր ենք դիզել երկնքում

Վկայությունն աղոթող կյանքի մասին

«Լերկրի վրայ ձեզի գանձեր մի դիզէք, ուր ցեցը ու ժանգը կ'ապականեն, և ուր գողերը պատ կը ծակեն ու կը գողնան. Հապա ձեզի գանձեր դիզեցէք երկինքը, ուր ոչ ցեցը և ոչ ժանգը կ'ապականէ, ու ոչ գողերը պատ կը ծակեն և կը գողնան: Քանզի ձեր գանձը ուր որ է, սիրտերնիդ ալ հոն պիտի ըլլայ» (Մատթ. 6. 19-21):

Ուզում եմ վկայել մի քույրիկի կյանքի պատմություն: «Եւ որքևարի էր գրեթէ ութսունըջորս տարուան, որ տաճարէն չէր զատուեր, հապա ծոմով և աղօթքով Աստուծոյ ծառայութիւն կ'ըներ գիշեր ու ցերեկ»: Մեր քույրը ութսունյոթ տարեկան էր: Նա միշտ ոտքով գյուղից քաղաք էր գալիս հավաքության, որից հետո վերադառնում էր գյուղ, մասնակցում գյուղի հավաքության:

Հորդորում էինք, որ ոտքով չգա այդքան ճանապարհը, որ մասնակցի միայն գյուղի հավաքության, չէր համոզվում: Ցուրտ ձմեռ էր, սառնամանիք: Քույրը շարունակում էր նույն կերպ: Էլի համոզում էինք, որ անվտանգ չէ ճանապարհը, որ կարող է փորձանքի գալ...

Անցան օրեր: Մի օր էլ այնպես եղավ, որ շատ շուտ գնացի հավաքության: Միջանցքից ձայներ

լսեցի: Ներս մտա. ոչ ոք չկար: Քիչ առաջ գնացի, տեսնեմ մեր ծեր քույրիկն է. աթոռների արանքում ծնկների վրա աղոթում է: Հետո իմացա, որ քույրը հավաքության գալու հնարը գտել էր: Գյուղի կաթի մեքենան, որ քաղաք էր գալիս առավոտ շատ վաղ՝ հավաքության 2-3 ժամ առաջ, կաթի հետ մեր քրոջն էլ էր քաղաք բերում. քույրն էր խնդրել: Ու մինչ հավաքության սկսելը՝ նա 2-3 ժամ ծնկների վրա աղոթում էր: Նրա ընտանիքում միայն ինքն էր ապաշխարել, բոլորը հալածում էին, սարսափելի դեմ էին Աստծուն, բայց քույրը մի օր չբողոքեց, մի օր չտրտնեցաց. նա միայն սիրով աղոթք էր անում: Ու վերջերս լսելով, որ մեկը ընդամենը երեք օր է ընկել անկողին, ու Տերը՝ նրան վերցրել է, իր համար էլ է՝ նույնը խնդրում Տիրոջից: Եվ այդ-

պես էլ լինում է: Վերջին օրը, երբ բուժքույրը այցելում է և ուզում է ցավազրկող ներարկել, քույրը հրաժարվում է. «Չէ՛, քույրս, Տերը իմ ցավերը լրիվ վերցրել է, ավելի լավ է՝ արի ծունկի գանք, աղոթք անենք, Տիրոջը փառավորենք»: Հաջորդ առավոտ, մինչ հոգին կավանդեր, էլի երեք անգամ ծունկի է գալիս, աղոթք անում, հետո կանչում է աղջկան ու վերջին անգամ վկայում. «Ժամը հասավ, ես պիտի գնամ. սա իմ տունը չէ. իմ տունը շատ փառահեղ տուն է, ես իմ տուն եմ գրնում»: Այդ քույրը ապրեց երկրի վրա ծոմերով, աղոթքներով: Նրա կյանքը Աստծո համար էր, և Աստված էլ նրան մեծ օրհնությամբ փառահեղ կյանք տվեց:

Մենք ինչ գանձեր ենք դիզել երկնքում, սիրելիներս...

Նորիկ եղբայր

ՎԿԼՅՈՒԹՅՈՒՆ

Ձորք Մյուլլերը Աստվածաշունչը կարդացել է ավելի քան 200 անգամ, որոնցից 50-ի ընթերցանության ժամանակ՝ խոնարհաբար ծնկաչոք երկրպագել:

Իր մահից առաջ, երբ լրագրողը հարցրեց, թե ինչ կցան-

կանար նորից անել, նա պատասխանեց՝ նույնը:

Մյուլլերը հիմնեց մի քանի որբանոցներ և խնամեց ավելի քան 10000 որբեր՝ հիմնվելով Մադոնա 68:5-ում Աստծո խոստման վրա՝ «Աստված որբերի հայրն է»:

Նրա հետևորդները հետաքրքիր պատմություններ են պատմում նրա մասին: Ահա դրանցից մեկը:

Մյուլլերը աղթում էր իր սենյակում: Այդ պահին նրա տուն է գալիս իր տնային տնտեսուհին և թակում սենյակի դուռը. «Պարոն Մյուլլեր, Անգլիայի թագուհին սենյակում է և ցանկանում է խոսել ձեզ հետ»: Մյուլլերը պատասխանում է. «Ասա՛ թագուհուն, որ ես չեմ կարող այս պահին գալ, քանի որ խոսում եմ թագավորների Թագավորի հետ և չեմ կարող օգնել նրան հիմա»:

Մեկ այլ դեպք. նրա որբանոցում մթերքները սպառվել էին, այնտեղ ապրում էին ավելի քան 1000 որբեր:

Երբ հուսահատությունը պատում է բոլոր աշխատակիցներին, Մյուլլերն ասում է. «Ես մարդուց ոչինչ չեմ խնդրում, իմ ուխտը Աստծո հետ է»:

Ապա մտնում է իր սենյակ և աղթում. «Ո՛վ որբերի Հայր, մենք հաց չունենք: Հիսուսի անունով՝ ամեն»:

Որոշ ժամանակ անց հացի մի քանի սայլեր մոտենում են մանկատանը, Նրանց առաջնորդողն ասում է. «Հացերը քիչ անհաջող ստացվեցին, և որպեսզի դրանք չթափենք, որոշեցինք՝ նվիրատվություն անել մանկատանը»:

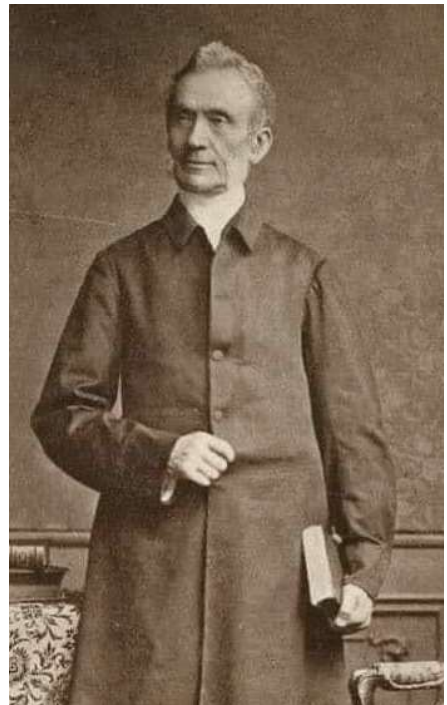
Մյուլլերը պատասխանում է. «Խոսքը հացի մասին չէ, այլ այն

մասին, որ Աստված պատասխանում է մեր աղոթքին՝ իր փառքի համար»:

Մյուլլերը մեծ ավետարանիչ էր, նախանձեղի ընկերակցություն ուներ Քրիստոսի հետ և հաճախ ցույց էր տալիս հավատքով աղոթելու զորությունը:

Մյուլլերն ուներ նոթատետր, որտեղ նա արձանագրել է ավելի քան 50000 աղոթք, որոնց Աստված տվել է հրաշք պատասխաններ:

Հիշենք, որ երբ մենք ապրում ենք Աստծուց կախվածության մեջ, Նա Ինքն է մեզ համար բարենպաստ պայմաններ ստեղծում:

Մտորումներ

1. Ով կորցնում է գումար, կորուստ է կրում, Ով կորցնում է ընկերոջը, ավելին է կորցնում: Ով կորցնում է հավատքը, ամեն ինչ է կորցնում:

2. Կյանքը ժամանակավոր է: Իսկ երբ ինչ - որ բան այնպես չէ, չպետք է հուզվել, որովհետև այն ևս ժամանակավոր է:

3. Ես ապրում եմ երջանիկ, չնայած, որ չունեմ այն, ինչը կցանկանայի: Երջանիկ եմ, որ Աստված տվել է այն, ինչ ինձ պետք է:

4. Զգու՛յշ եղեք, որ չկորցնեք ոչ թե ձեր հետաքրքրությունները, այլ Աստծուն:

5. Զարմանալի է, որ մարդիկ Արարչին տրամադրելու ժամանակ չեն գրտնում, երբ այդ ժամանակը նրանց Արարիչն է տվել:

6. Հավատքը առ Աստված մեզ հնարավորություն է տալիս տեսնելու անտեսանելին, հավատալու անհնարինին և ստանալու ամենաանկարելին:

7. Կյանքումդ եղած հարաբերություններում ամենակարևորը Աստծո հետ լինելն է, որը կարող ես ունենալ:

8. Ապրել այս աշխարհում՝ իսկապես դժվար է, եթե մարդ ապրում է առանց Աստծո:

9. Ձեր զավակները կարող են խուսափել հավաքույթների հաճախելուց, բայց նրանք չեն կարող փախչել ձեր աղոթքներից, աղոթե՛ք նրանց համար:

* * *

Երկու վանական երկար տարիներ ապրում էին մույն վանքում՝ լրիվ միաբանության մեջ: Մի անգամ նրանցից մեկն ասաց.

- Ի՞նչ կլինի, եթե մենք էլ մի քիչ վիճենք, ինչպես շատերը:

- Բայց ես չգիտեմ, թե ինչպես կարելի է վիճել, - ասաց մյուսը:

- Այսպես, ես իմ և քո միջև կդնեմ այս աղյուսը, հետո ես կասեմ՝ սա իմ աղյուսն է, իսկ դու կասես՝ ո՛չ, այն քո՛նր չէ, այն ի՛մն է: Վեճերը այսպես են սկսվում:

Նա աղյուսը դրեց իրենց միջև և առաջինը սկսեց.

- Սա ի՛մն է:

Երկրորդը պատասխանեց.

- Եթե այն քոնն է, վերցրո՛ւ և գնա՛ խաղաղությամբ:

Այդպես էլ վեճը և վիճելը չստացվեց:

Наши дни, 2770

Երբ Գողգոթայի խաչին եմ նայում,
Մեղքերիս համար Խաչվածին տեսնում,
Միածին Որդուն ինձ համար զոհված,
Իր Սուրբ Արյունով մեղքերս ներված...

Տեսնում վարագույրը՝ կեսից պատռված,
Սրբության տանող փակ ուղին՝ բացված,
Իր Սուրբ ձեռքերը՝ գամերով մեխված,
Եվ երկինքները՝ խավարով պատված:

Տեսնում մարդկության մեղքերը ներված,
Սիրող հայացքը աշխարհին հառած,
Ներում - խնդրվածք Հայր Աստծուն ուղղված,
Մեռնելու պահին, մեռնելուց առաջ:

Տեսնում եմ ահա երկինքը բացված,
Հիսուս Քրիստոսին՝ Հոր աջը նստած՝
Որպես Բարեխոս, Միջնորդ, Սուրբ Աստված,
Տառապանք տարած ու մահին հաղթած:

Ի՛նչ Փրկիչ Աստված, ի՛նչ Սիրո Աստված,
Ինձ համար ցավեր, անարգանք կրած,
Երազանք ունեն, մի խնդրանք ունեն,
Հավիտյան կյանքում Քեզ հետ միշտ լինեն:

Սուրեն Բերյան